

skulde have lukket Butikken, betragter jeg ligeledes som saa mærkværdig, at der ikke kan være Grund til at tage noget som helst Hensyn dertil.

**J. Nielsen:** Det foreliggende Lovforslag er jo en gammel Bekendt, en af de saakaldte Gengangere. Om det er en ren og skær socialistisk Traver, skal jeg ikke indlade mig videre paa, men i hvert Fald er det de Herrer Socialdemokrater, som i de senere Aar have sadlet denne Ganger op og ladet den trave gennem det danske Folketing.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Wiinblad) udtalte, at der var vist dette Forslag Interesse i dette Ting, og deri har han fuldstændig Ret. Vi have vist det Interesse her fra Flertallets Side, og det har flere Gange været underkastet en udførlig Behandling i Tinget, ligesom det har været underkastet en grundig Behandling i de derom nedsatte Udvalg. Det undrede mig derfor noget, at den ærede Ordfører fandt sig foranlediget til paa ny ved denne — jeg ved ikke, hvor højt et Tal man skal op til — Behandling at holde et langt Foredrag, thi jeg mærkede ikke noget til, at han fremkom med noget som helst nyt. Det var de samme Argumenter mod Orden, Titel og Rang og alt det, som vi have hørt før her i Salen og udenfor. Der var for mig kun for saa vidt noget nyt deri, som jeg syntes, at der ligesom var en Svingning i denne Sag indenfor Socialdemokratiet. Den ærede Ordførers Udtalelser gik ikke egentlig saa meget ud paa at faa afskaffet Adel, Titel og Rang, og hvad der ellers kan være — „m. m.“ staar der jo — som at faa alt dette fordelt paa en anden Maade. Talen drejede sig egentlig om, at det ikke var de rette Mænd, dem, som havde øvet de fortjenstfulde Handlinger, der fik Ordenerne eller Titlerne, men at der derimod var andre, der burde have haft disse Titler eller Ordener eller Medailler. Jeg gør nu ikke stor Forskel paa disse Ting. Enten man gaar med et Kors eller en Stjerne eller en Guldmedaille, synes jeg er det samme. De Herrer kunne betegne det som Dingeldangel, det dingler alt sammen, naar det hænger løst, jeg kan ikke se nogen væsentlig Forskel.

Jeg har ikke i Sinde at følge det ærede Medlem og holde et langt Foredrag, det anser jeg for overflødig. De Herrer, der ønske at sætte sig nøjere ind i disse Forhold, vil jeg henvise til at studere Bilagene i den i Fjor af Udvalget afgivne Betænkning. Formanden for Udvalget, som

i Aar desværre er syg, foretog en meget grundig Undersøgelse af de herhen hørende Forhold i andre Lande, ikke alene i Europa, men endog i de andre Verdensdele. Deraf fremgaar det klart, at hele dette Væsen eller Uvæsen, om man hellere vil, paa ingen Maade er noget særegent for det lille Danmark, men at det græsser over hele Verden. Den ærede Ordfører var noget inde paa, at Officerernes Forfængelighed var vanskelig at holde nede, og deri tror jeg, han har fuldstændig Ret. Men denne Skavank, om det skal kaldes en Skavank, denne Skrøbelighed, denne Svaghed er saa almenmenneskelig, at den ikke alene findes hos alle civiliserede Folkeslag og alle Partier — Socialdemokratiet ikke undtaget, det lider af den selvsamme Forfængelighed og Lyst til at pynte sig —, men ogsaa hos ukultiverede Folkeslag. De ville alle pynte sig, nogle paa een Maade, andre paa en anden. De pynte sig med Fjer f. Eks., og mangle de Klæder at hænge Ordenerne og Pynten paa, saa male de paa selve Legemet. De pynte sig med store Ringe i Næsen eller Ørene osv. Naar det nu en Gang ligger i Menneskets Natur, at det gerne vil pynte sig, kan man ikke saadan fjerne denne Svaghed med et simpelt Pennestrøg, ved at vedtage et lille Lovforslag.

Jeg mener, vi kunne vise Forslaget den samme Interesse som tidligere, hvad jeg ogsaa tænker vil ske, og henvise det til et Udvalg, og der er jeg sikker paa, at Arbejdet vil blive fortsat med samme Interesse som de foregaaende Aar.

Jeg har saa blot et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlems Udtalelser om Arbejdet i Udvalget. Han mente, saa vidt jeg forstod, at Udvalget egentlig havde været enig om, at man godt kunde ophæve dette kgl. Prærogativ ved en simpel Lov. Jeg har ikke forstaaet Udvalgets Forhandlinger saaledes. Der staar jo ogsaa i Betænkningen, at det var i Udvalget underkastet Tvivl, om man ved en saadan simpel Lov kunde ophæve denne kgl. Forret. Jeg finder, at for at fratage Kongen en saadan Ret, som man dog fra alle Sider er enig om, at Kongen nu har, maa der være en ganske speciel Grund, og en saadan har jeg endnu ikke set fremført.

Saa udtalte den ærede Ordfører ligeledes, at der i Udvalget er fremsat det Ønske, at hver Gang der fremtidig meddeltes en Ordensdekoration, skulde det offentlig bekendtgøres, hvilken fortjenstfuld Handling vedkommende havde udført. Ja,